

Sympatické a překvapivé tažení Champions League bylo příslibem úspěchu i v rámci Evropy a fotbalová smetánka nezřídká zmiňovala právě italské zebry, jako černé koně nadcházejícího ročníku soutěže, jakkoli bychom se mohli hádat, že zebry byly odjakživa a jsou zvířata černobílá (nemohl jsem si odpustit...)

Přestože však výsledky úvodních soutěžních zápasů sezóny nevypadají nijak zle, je na místě se ptát, zda je vše v ideálních kolejích. Bohužel se dokonce k zhodnocení herního projevu nabízí známá divadelní replika, „něco shnilého jest ve státě Dánském“.

V závěru září se Juventusu herně opravdu nedaří. Vlivem štěstěny se to zatím nepodepsalo na bodových ziscích, ale muži s píšťalkou v ruce měli nemalý vliv na dvou výhrách z posledních kol Série A. Po deštích často chodí sucho a tudíž lze očekávat, že v nadcházejících kolech budou jejich kolegové naopak přísní a něco klubu upřou, čili bude o to důležitější pozvednou nevýraznou hru. V Lize mistrů Juventus taktéž herně tápe a vzhledem k tomu, že ho čeká dvojnásobný tanec s „baletkami“ z Madridu, trenér Conte by měl být na poplach. Faktorů, proč tým se skvělými hráči nešlape tak, jak má, je pravděpodobně více, ale pokusím se vám nabídnout ten zdánlivě nejpodstatnější.

Turínští už třetí sezónu vyznávají takticky velmi zaprášený herní styl 3-5-2. S jeho pomocí a s charakterovými vlastnostmi generála trenér Conte donutil bíločerné před dvěma sezónami doslova létat a dobil nečekaně Itálii. Úspěch slavil i v následující sezóně a pakliže se hovořilo o problémech, vše směřovalo pouze ke kvalitě útočníku. Efekt byl tak působivý, že se tento taktický jev rozšířil po celém Apeninském poloostrově. Zůstává však otázkou, jestli právě rozestavení 3-5-2 bylo klíčem k úspěchu, nebo zda-li to spíše nebyly motivační schopnosti trenéra a týmovost a hlad hráčů po dlouho vysněném cíli, co zajistilo triumf. Na první pohled se zdá, že taktická formule 3-5-2 byla pro Juventus tehdy výhrou v loterii, dnes ale její příchůť s každým dalším zápasem hořkne v ústech.

Systém 3-5-2 má jedno hlavní specifikum, je neskutečně náročný pro křídelní záložníky. Tito hráči musí mít jak vrcholovou atletickou kondici, tak vysoký herní intelekt. Jejich úkolem je totiž vykonávat jak úlohu obránců, tak úlohu záložníků a v ideálním případě i úlohu aktivních útočných křídel. To vše musí pochopitelně poctivě odběhat. Toto specifikum je však oboustranným ostrím a může se zle vymstít, pokud s ním neumíte zacházet, máte totiž jen 3 stálé obránce. Vzhledem k závislosti na krajních hráčích je to taktéž systém velmi rigidní, až statický, který se bez jejich výkonů nepohne a nemá efekt. Soupeři už dnes vědí, co bude Juventus hrát a jsou připraveni. Zebry jsou tak takticky pod čím dál větším tlakem a jejich

„zbraň“ se jim začíná vymykat z rukou. 3-5-2 jsou jen čísla na papíře a tak si pojdme rozebrat, jak vypadá na hřišti 3-5-2 „made by Juve“, aneb jak se konkrétně v případě Juventusu projevuje teorie v praxi.

Série A: Conte se zjevně pevně chytil jednoduchého pravidla „bez míče soupeř branku nevstřelí a využívá systém především k dominanci v držení míče. Kvalita hráčů je v 95% na straně Juventusu a vzhledem k tomu, že soupeři jsou už v šatně spokojeni s bráněním bez míče, očekávají tlak dvojnásobného mistra a remíza pro ně představuje bodový zisk, ochotně čekají na své půli. Dochází tak k zajímavému jevu jakési „zátky“. Pět záložníků Juventusu uzavře soupeře (i se dvěma vlastními útočníky) na jeho půli a tříčlenná obrana vše utěsní kolem půlícího kruhu jako pomyslný tlakovaný hrnec. Efektů je několik. Hra je okamžitě zpomalena. Útočníci jsou zády k brance v „moři“ bránících protihráčů. Jejich podpora zálohou je omezena, neboť hrozí neustálé riziko protiútoků. Na všechny hráče jsou kladeny obrovské nároky na techniku a kombinační schopnosti. Taková je daň za herní dominanci. Celý zápas se pak odvíjí od toho, jestli soupeř využije občasných příležitostí, prorazí „zátku“ a udeří rychlým protiútokem, anebo Juventus dotlačí míč do branky. Po dvou letech jsou soupeři stále organizovanější a houževnatější a Juventus zjevně stále bezzubější. Navíc přicházejí chyby jednotlivců, které jsou na vrcholové úrovni pochopitelně trestány a vstřelit následně hned 2 branky je až nadlidskou snahou ve světle zmíněných okolností.

Vše se tedy odvíjí od první branky. Kdo z koho, stále častěji 50/50 a to si velkoklub nemůže dovolit. Navíc je otázkou, jestli právě Asamoah a Lichtsteiner, kteří hrají klíčová křídla, splňují požadavky nutné pro úspěch tohoto systému. Vhodnější variantou by bylo využití takové taktiky, kde by ještě více vynikli například dechberoucí Vidal, nebo nadějný Pogba, než zatěžování hráčů, kteří hrají na hraně svých možností a v případě Asamoaha navíc mimo svou přirozenou pozici.

Liga mistrů: V Evropě systém naráží velmi zjevně. Módou doby je 4-2-3-1, které uplatňují například Bayern, Chelsea, Dortmund nebo Real Madrid. Možná nebude náhoda, že právě tyto kluby fotbalově převyšují ostatní. (prosím nechyťat za slovo, jsou samozřejmě výjimky). Sám věřím, že v tomto systému je budoucnost. Je velmi flexibilní. S dvěma defenzivními štíty máte k dispozici 6 bránících hráčů a po zisku míče lze rychle přejít do protiútoků s minimálně 4 útočícími hráči. Právě protiútoky jsou velmi silnou zbraní Dortmundu, který předvádí nejen fotbal divácky líbivý, ale i výsledkově efektivní.

Juventus zdravý, nemocný...

Napsal uživatel Narmondil

Pátek, 04 Říjen 2013 15:32 - Aktualizováno Pátek, 04 Říjen 2013 15:35

V momentě, kdy se Juventus setká s kvalitativně rovným soupeřem, 3-5-2 je vlastně k ničemu a navíc velmi zranitelné právě z protiútoků. Co se týká méně kvalitních soupeřů, brání ještě houževnatěji než ti v lize, protože atmosféra je donutí vymačkat ze sebe maximum a často dokáží prolomit a skórovat, což pak vede ke ztrátě bodů pro nás.

Zjevná taktická ztuhlost se začíná pomalu odrážet ve výsledcích Juventus a pravděpodobně bude hůře, pokud se něco nezmění. Jako ve fanouškovi ve mně pohled na naši hru vyvolává spoustu otázek. Opravdu jsou(byli) naši útočníci tak špatní? Netopil by se mezi protihráči i sám velký Didier? Je rozumné, pokoušet se třetí sezónu v řadě o úspěch za pomoci jedné strategie? Lze spoléhat na chyby rozhodčích v dlouhodobém hledisku? Nebyla by schopnost alternovat rozestavení během hry, třeba jen mezi poločasy, esem v rukávu? Vidí Antonio, že herní projev nepůsobí zdravě? ...

Protože nejsem sám, kdo se takto ptá, dočkali jsme se už několikrát pohledu samotného Conte na věc. Podle něj nemáme typové hráče na nejbližší možnou alternativu 4-3-3 a tudíž ji nemůžeme hrát. Konkrétně zmiňuje post křídelních útočníků v tříčlenném útoku. Jako jediného vhodného vidí na tento post zraněného Simone Pepeho. Nemohu si pomoci, ale nechápu, proč by Tevéz s Giovincem tuto pozici nemohli zastat. Dokonce mi pro ni přijdou typově ideální, oba s ní mají zkušenosti. Jak Manchester City, tak Parma tuto taktiku v době jejich působení v těchto klubech používaly a zmínění hráči na těchto postech nejen nastupovali, ale i vynikali. Irrelevantní argument z mého hlediska. Výhodou navíc, by byla možnost vzkřísení některých hráčů. Asamoah by mohl nastupovat v tříčlenné záloze. Měli bychom 5 kvalitních záložníků na 3 místa, což by přispělo k zdravější konkurenci a rotaci hráčů v nabitém programu. Giovinco by hrál na pro něj přirozenější pozici a byl pravděpodobně mnohem nebezpečnější. Taktéž Isla by mohl v krajním případě hrát jako krajní útočník a efekt by mohl být podobný, jako v případě Giovinca. Vše ale bohužel nasvědčuje tomu, že ke změně taktiky nedojde.

V náš neprospěch hrají i další fakty. Andrea Pirlo stárne spolu s 3-5-2. Techniku má užasnou neustále, ale zpomaluje často hru, dokonce i ztrácí více míčů. Fotbal je dnes zjevně rychlejší, než v „jeho“ dobách. Nikdo není bezchybný, ani „zázračný“ Gigi a pokud Bonucci nemá den, je často nešťestí na světě.

Možná, že se Conte dostane i z této situace. Možná, že Juventus opět obhájí titul v Sérii A i bez změny taktiky, ale je jisté, že na Evropu to stačit nebude. Je jisté, že my fanoušci se na vítězství u monitorů a obrazovek natrápíme. Je jisté, že by bylo lépe to neriskovat. 3-5-2 pomalu umírá a já si přeji, aby Conte ten skvělý Juventus, který vybudoval a který je jeho dítětem, nenechal umřít s ním. Pokud by k tomu totiž došlo, mohla by se narušit ta nádherná symbióza mezi fanoušky, týmem a klubem obecně, která během dvou let vznikala. Mohli by následně odejít

Juventus zdravý, nemocný...

Napsal uživatel Narmondil

Pátek, 04 Říjen 2013 15:32 - Aktualizováno Pátek, 04 Říjen 2013 15:35

hráči jako je Vidal nebo Pogba a mohlo by vše být zase na začátku. Jakkoliv jsme momentálně silní a pevní, vše působí ve světle neveselé italské ekonomiky křehce a byla by škoda o to přijít jen kvůli nešťastné taktice. Navíc věřím, že bychom všichni rádi sledovali Juventus nejen vítězný, ale i moderní a atraktivní. K takovému 3-5-2 není cestou a proto doufám, že již brzy budeme moci při pohledu na hru v duchu volat, „Král je mrtev, ať žije král!“

zdroj: vlastní